

O princezně Žofince a její ZOO

V jednom malém, ale krásném království, obklopeném hlubokými lesy, loukami, potůčky i řekami, se mladým královským manželům narodila moc hezká holčička. Dostala jméno Žofie. A radovalo se celé království. Malá princeznička rostla jako z vody, jak se říká, brzy se na maminku i hrdého tatínka poprvé usmála. Dostávala spoustu hraček, panenek už jako miminko, ale nejvíce si oblíbila malého medvídka. Asi nevypadal jako ti dnešní plyšová, upletla ho její stará, hodná chůva. Žofinka si ho brala do své krásné kolíčky, bez něho by neusnula. Když byly princezničce tři roky, ptali se jí rodiče, co by chtěla k narozeninám. Neuměla ještě říkat „k“ ani „r“, ale hned jasně prohlásila: „Plosím, chtěla bych točičtu!“ Jestli si král s královnou mysleli, že nějakou hračku, tak se mýlili. „Ale živou!“ řekla Žofinka. Co měli rodiče dělat? Vždyť svou dcerušku nade vše milovali. A nebyli sami. Nebylo člověka v celém hradu i podhradí, který by malou princeznu neměl rád. A tak stačilo říci a starý sloužící Rudolf odněkud přinesl krásné koťátko. Hned si ho zamilovala.

A dala mu jméno Moulek. Tedy správně Mourek, ale vždyť jsme říkali, že ještě neuměla „r“.

To už dávno pěkně říkala, když se měla konat oslava dalších narozenin. Ale dříve si musíme povědět jednu příhodu. Chůva vozívala Žofinku na vzduch v kočárku po zámecké zahradě. Jednou k nim přiběhl velký vlčák. A než se chůva vzpamatovala, postavil se na zadní nohy a koukal do kočárku. Pak Žofinku oblízl a zase mazal pryč. Snad každé dítě by se leklo a začalo plakat. Lekla se ale jenom chůva a byla strachy bez sebe. A princeznička? Ta se smála a tleskala ručičkami. Ale teď honem zpátky k té narozeninové oslavě. Víte, co si Žofinka přála? Štěňátko! To zase obstarala komorná Terežka, od rodičů z podhradí. Princeznička byla nadšená, hned štěňátko hladila, odnesla ho seznámit s kotětem a málem zapomněla na velký, tříposchodový dort. Pejskovi dala jméno Hafík.

Když Žofinka povyroستla, chodila na procházky s chůvou. Tu ze všeho nejdřív prosila, aby se šly spolu podívat do hospodářského dvora, protože tam bylo plno zvířat. Krmila třeba slepičky, tedy hlavně kuřátka. Chtěla je všechny pojmenovat, jenže by si je asi pletla. Tak alespoň tomu, které bylo nejrychlejší a vždy přiběhlo první na její volání „ná pipi, ná pipi“, dala jméno Pipka. V jiné ohradě zase se pásly

kachny a husy. Ani na ty nezapomínala. Před každou vycházkou zaběhla do hradní kuchyně. „Pane Vařečko, mohl byste mi, prosím, dát...“ a dobrácký tlustý kuchař, který se ve skutečnosti jmenoval Vavřinec, jí skočil do řeči: „Já vím, krásná slečno, něco pro zvířátka, že? Už to mám nachystané.“ A podal jí plný košík všelijakého krmení. „Děkuji pěkně, pane Vařečko,“ řekla Žofinka, protože byla dobře vychovaná. Ráda chodila i do chlívů, nebála se prasátek, klidně hladila kravičky a nejraději navštěvovala stáj s koňmi. Na hradě jich bylo hodně, hnědáci, bělouši nebo grošáci. Brzy je takhle uměla rozdělovat. A strašně by se už chtěla sama na nějakém hříbátku projet. „Tak to rozhodně ne. Až budeš větší, tak se uvidí...“ rozhodl tatínek král.

Opravdu rostla jako z vody, dobře se učila, ale jen co udělala úkoly, vyběhla ven za zvířaty. Doprovázela ji a hlídala Hafík, ze kterého už také vyrostl velký pes. Kam ještě chodila? Ke hradnímu jezírku, kde krmila labutě a kapříky, kteří vždycky hned připlavali ke břehu. Na louku za hradní zdí se chodila dívat na ovečky, které se tu pásly. A lítostivě hleděla na vysoký komín. Na ten přilétali každé jaro hnízdit čápi. „Hmm,“ pomyslela si, „tam bych asi nevylezla.“ Málem jsme zapomněli říci, že i doma se její malý zvěřinec náležitě rozrůstal. Už tu byla klec s papouškem, kterého naučila volat „nazdárrr, Žofinko“, dále i klíčka s kanárkem. Chovala i morče, odněkud si přinesla želvu. A také se ukázalo, že Mourek není žádný kocourek, ale kočička Mourinka a té se narodila čtyři kořata. Nikomu by je ani za nic nedala, nosila jim od kuchaře Vařečky mlíčko.

Roky zase běžely, a když byly opět narozeniny, ptala se na oko vážně a slavnostně Žofinka svého tatínka: „Vážený pane králi! Doufám, že jste nezapomněl na svůj slib daný před lety?“ Jenže tentokrát byl tatínek připraven. Řekl: „Milá princezno! To se budete muset jít podívat do konírny, jestli tam někdo nepřibyl.“ Žofinka utíkala do stáje a tam uviděla krásného poníka. Na krku měl ceduličku: „Od maminky a tatínka k narozeninám.“ Byla štěstím v sedmém nebi, jak se říká. Když rodiče přišli, objala je, dala jim každému velkou pusu. To už kolem stáli i sloužící málem z celého hradu a volali: „Ať žije naše princezna! Ať žije naše princezna!“ Ta měla slzičky na krajíčku, ale řekla: „Děkuji, moc děkuji. A hned se jdu projet.“ „Tak rychle to zase nepůjde,“ řekl král. „Náš podkoní tě to musí pomalu naučit.“ Jenže to šlo pěkně rychle a brzy jezdila Žofinka na poníkovi Toníkovi – tak ho nazvala – moc dobře. A maminka královna konečně přestala mít strach, že spadne.

Když bylo princezně Žofii – teď už jí přece nemůžeme říkat Žofinka – osmnáct, dostala opravdového koně, krásného bělouše. Ale také první plesové šaty. To proto, že všechny princezny se v tomto věku mají představit císaři a dalším králům a šlechticům v hlavním městě říše. Na velkém plese byla tahle krásná modrooká princezna se zlatými vlasy v jednom kole. Všichni princové s ní chtěli tančit. Nejčastěji ji brali do tance princ Lumír, princ Slavomír a princ Radomír. Všichni tři se princezně líbili, ale nejvíc Lumír. Tatínek král je proto pozval na návštěvu na svůj hrad. Když přijeli, uspořádal král velkou hostinu. A princové pak předali Žofii své dary. Radomír

krásný náhrdelník, Slavomír nádherný prsten. A Lumír? Ten jí daroval klec se zlatým bažantem. Asi uhádnete, který dar se naší princezně líbil nejvíc. Na druhý den přichystal král pro prince velký hon v královské oboře. Radomír hned souhlasil: „Už se těším. Lovit zvěř je moje oblíbená zábava!“ Slavomír dodal: „Neznám lepší potěšení!“ Jen Lumír se omluvil. „Mám zvířata moc rád, ale nerad je lovím. Raději zůstanu tady.“ Slyšela to Žofie a hned se pousmála.

Druhý den odjel král s dvěma princí, dalšími lovci a nadháněči na velký hon. Lumíra vzala Žofie na prohlídku hradu, hlavně ovšem všech zvířat, které měla doma nebo která byla ve stájích či v ohradách. Byl tu už k vidění oslík, také pštros, volně se po zahradě vychloubal svým peřím páv. Odpoledne se pak oba posadili spolu na rozkvetlé louce. Byl s nimi samozřejmě i pes Hafík. Už byl dost starý, ale pořád princeznu věrně doprovázel. A Lumír se najednou vážně zeptal: „Má nejmilejší Žofinko, chtěla bys být mojí ženou?“ Nato hned Hafík zaštěkal: „Haf, haf!“ Žofie se začervenala a odpověděla: „Žofinko mi říkali naši, když jsem byla malá.“ „A já ti tak budu říkat celý život, když mi odpovíš ano.“ „Už za mě odpověděl přece Hafík. Když štěkne jednou, znamená to ne. Ale on přece štěkl dvakrát – a to znamená ano. Ano, ano, ano! Moc ráda budu tvojí ženou!“ Konečně se oba zamilovaní objali...

Po úspěšném honu se konala na hradě slavnostní večeře. Po ní předstoupil princ Lumír před krále a královnu a řekl: „Žádám vás o ruku vaší dcery, princezny Žofie.“ Oba královští manželé souhlasili, protože už dávno poznali, jak ti dva se k sobě hodí. Zklamaní byli jen zbylí princové. Žofie jim

chtěla vrátit jejich dary, ale ti o tom nechtěli ani slyšet. Král je ovšem nenechal odjet s prázdnou, štědře je obdaroval...

Po čase se na hradě konala velká svatba Žofie s Lumírem. Přijelo plno vzácných hostů. Byli tu i Radomír a Slavomír a hned se točili kolem dvou nezadaných princezen. Čekalo se jen na Lumíra. Konečně se jeho průvod objevil před branou. A víte, na čem přijel ženich? Na velbloudovi! Ten měl na krku zlatou stuhu s nápisem: „Mojí milované Žofince!“ Té se tenhle svatební dar moc líbil. A pak byla slavná svatba, hodovalo se spoustu dní.

Když převzal Lumír vládu nad královstvím, narodila se Žofii, teď už tedy mladé královně, holčička. Jestli později chtěla k narozeninám pejsta nebo točičku, už nevíme. Ale myslím si, že místní zoologická zahrada, která se pořád rozrůstala, byla možná první v celém císařství...

Tak tahle první královská pohádka je docela prima, řekla Ela. Plno zvířátek, hodná princezna a docela veselo – to se mi líbí. V opravdovém životě to tak vždycky nemusí být, řekl děda. No právě, taky jsem se přidala do rozhovoru. Jedna moje kamarádka má staršího brášku a celá rodina s ním má plno starostí. Proč? zeptal se děda, kterého to hned začalo zajímat. Strašně špatně se učí, často – místo aby šel do školy – se někde toulá. Schází se s partou nějakých kluků, sprejují po zdech, a dokonce prý někdy kouří. A nedávno ho přivezla domů policie. To když se pokoušel s ostatními něco ukrást v supermarketu. Pane jo, na to Eliška. To půjde asi do vězení, ne? To snad ne. Ale přísnému trestu asi neujde. Rozhodně by se ale podle toho dala vymyslet pohádka...